

MIJN TIJDEN – UW HAND

Half elf pas!

En ze zat dikwijls 's avonds tot na twaalfen op. Omdat ze toch niet slapen kon.

Vanavond deed ze het niet! Neen, vanavond deed ze het beslist niet! Het zou zijn alsof...

Ze maakte een ongeduldige beweging, als om iets weg te schuiven. Nu dacht ze er toch weer aan! Oude jaar — nieuwe jaar — een blaadje van den kalender, een gevoelige preek van den predikant, menschen, die dachten aan wat ze nog goed wilden maken, niet met de daad, doch door een kerkgang — méér niet.

„Blijft u op, juffrouw? Moet ik nog wat extra's bestellen?” had haar hospita gevraagd.

En zij had gezegd: „Wel nee. Waarom? Oude jaar? Een dag als alle dagen.”

Toen ze in bed lag wist ze, dat ze het niet zoo voelde. Dat ze de vlucht had genomen voor haar gedachten. Waarom anders was ze niet blijven lezen? Waarom boeide zelfs een boek als dit van Gulbranssen haar niet? Nu niet?

Ze was nog wakker, toen het Oude jaar in het Nieuwe vergeleed. Natuurlijk was ze nog wakker. Het zou nu uren duren eer ze insliep. Als ze al insliep. — Een tablet?

Ze strekte de hand; trok die weer terug.

Dit was laf. Wanneer ze de werkelijkheid niet meer onder de oogen durfde te zien, gleed ze geheel weg.

De werkelijkheid!

Ze liet nu toe, dat het verleden zich opnieuw projecteerde voor haar gesloten oogen. Ze kon niet anders. Wanneer ze zoo lag, stil, overgegeven aan machten buiten haar, kon ze niet anders.

Ze wist niet, dat ze ook niet anders wilde. Dat ze uit haar verleden het recht wilde nemen tot een blijvende bitterheid tegen God. Omdat Hij deed zooals Hij deed.

De werkelijkheid!

Met een schamper lachje gaf ze zichzelf toe, dat die werkelijkheid voor het uiterlijke zoo slecht niet was. Duizenden hadden het minder dan zij. Menschen zonder werk, met een schamel steunbedrag om van te leven; menschen met een halftoereikend salaris, die nog blij waren, dat ze althans iets verdienden. Zij had haar baan, een klein inkomen van zichzelf, het kapitaalje dat Jaap haar naliet.

Er was maar één ding, dat ze niet had. Haar leven had geen doel. Nu niet meer. Ze kon koopen, wat ze begeerde; ze kon, binnen niet al te enge grenzen, doen, wat ze wilde... Altijd bleef er de vraag: „Waarom? Waartoe?”

Er was een tijd in haar leven, dat ze groot ging op haar prestaties als werkende vrouw. Ze beteekende iets in het complex werk en werkrachten, waarvan zij deel uitmaakte. De patroon had het gezegd, toen ze hem vertelde, eerlang te gaan vertrekken: „We zullen u missen, juffrouw Smit.”

Als dat andere niet in haar leven gekomen was: Jaap; zijn liefde; de toekomst voor hen samen — ze zou zich nog voelen als toen. Niet misschien echt gelukkig, maar tevreden. Met haar werk en met zichzelf tevreden.

Maar Jaap was in haar leven gekomen. Triomfantelijk, niet af te wijzen, zooals alléén hij maar ergens binnenkomen kon. Zij was er door veranderd. Wat haar eerst voldoening gaf, beteekende nu maar weinig meer.

En toen ze zóóver veranderd was, als ze zelf niet voor mogelijk had gehouden — toen nam God hem weg uit haar leven. Het was niet die wagen en die man, die onvoorzichtig reed — het was God. En omdat ze dit zoo stellig wist — daarom zocht haar bitterheid ook geen ander doel dan God. Als Hij haar leven gelaten had, zooals het eerst was, ze zou niet beter geweten hebben. Als Hij haar de volheid van geluk had gegund, waarvan ze even den voor-smaak proefde — ze zou Hem gedankt hebben. Zooals het nu werd, was het wreed. —

Tegen den morgen sliep ze in — laat werd ze wakker.

Opstaan had geen doel — wakker blijven liggen was te moeilijk.

Ze stond op.

Ze dacht: een nieuw jaar en alles blijft bij het oude. Evenveel ellende in de wereld; evenveel ellende in de levens der menschen. Misschien juist in die levens, die uiterlijk gelukkig lijken.

Toen ze haar zitkamer inkwam, zag ze meteen de bonte vlek van het kleurige scheurkalenderschild, hel afstekend tegen het effen, licht behang.

Ze deed een paar vlugge stappen, boos, omdat haar ar-

tistieken smaak geweld werd aangedaan. De rustige aankleding van haar kamer en dit schild!

Ze was nog niet bij de tafel, waar haar ontbijt gereed stond, of haar energie verslapte. Kom, het kwam door haar eigen schuld. Ze had verzuimd, zichzelf een kalender aan te schaffen; willens verzuimd, omdat al het gepraat over oud-nieuw haar irriteerde. Alsof er ooit iets juist op dezen ééne dag nieuw werd! Ze had zich zoiets laten ontvallen tegenover haar hospita, en die had gemeend een vriendelijke daad te verrichten met den kalender hier te hangen. Ze meende het goed. Het was misschien wel noodig, er haar voor te bedanken. Het ding zelf kon ze in haar slaapkamer hangen, daar had ze er minder last van. 't Was wijs, je hospita niet te ontstemmen. Dat het een Christelijke kalender was — wel, dit sprak immers vanzelf. Zij rekende zichzelf ook onder de Christenen, tot...

Vermoeid viel ze in haar stoel. Eten? Het had geen haast. Niets had vandaag haast.

Twijfelen aan de realiteit van het Christendom? Ze kon het niet. Juist niet, omdat ze Jaap had zien sterven.

Maar dat sterfbed zette haar ook buiten die realiteit. Omdat ze God bleef aanklagen. Ze verlangde soms, dat het anders zou worden, maar het werd niet anders.

Toen ze den kalender van den muur nam, las ze mechanisch den tekst op het eerste blaadje. Ze dacht nog even: mevrouw de Wit is wel zorgzaam geweest; ze heeft zelfs het dekblaadje weggenomen. Misschien heeft haar klein-zoontje erom gebedeld. —

Toen grepen de woorden haar: „Mijn tijden zijn in Uw hand.” —

Ze las niet, wat een ander hier over had gedacht en geschreven. Ze was er zich van bewust, dat de dichter de woorden anders had gebruikt dan ze nu tot haar kwamen. Dikwijls genoeg had zij ze hooren uitleggen, om dit te weten. Het deed er niet toe. Ze wist stellig, dat ze nu, vanmorgen, hun eigen boodschap hadden aan haar.

„Mijn tijden — Gods hand.”

En zij had haar tijden in haar eigen hand gehouden. Altijd, zoolang ze zich herinnerde. Vroeger toen ze naar de kerk ging en in niets verschilde van de echte vromen; toen ze misschien zelf nog meende, echt vroom te zijn — en nu, terwijl ze zich in bitterheid verzette tegen God. Bij alles was het alléén maar van belang, dat zij met haar leven deed wat het leven ha a r gaf. En omdat het haar nu niets meer schonk, niets althans meer, waaraan ze hechtte, nu zag ze ook geen doel of inhoud meer aan dat leven.

Mijn tijden — Gods hand.

God, Die je leven in Zijn hand hield, niet alleen maar om het te verkorten of te verlengen, maar om er een doel aan te geven! Om het te maken tot een opdracht! Van Hem had ze haar leven afgenomen, om het te gebruiken voor zichzelf. En toen kwam God haar tegen... en in haar hart was geen schaamte, maar afstand.

Jaap — ze wist het nu — Jaap had beter geweten. Hij had alléén maar niet veel hierover gepraat, omdat hij niet begrepen had, hoe het innerlijk met haar stond. Omdat alles zoo mooi leek uiterlijk. Ze was vriendelijk en zacht geweest in die gelukkige dagen; ze had meelijden met anderen, die ontbeerden; ze wilde wel goed doen — hoe had Jaap kunnen weten, dat ze bij dit alles toch zichzelf in eigen bezit hield?

Omdat het met hem anders was — daarom had hij zijn leven kunnen leggen in Gods hand, toen de dood het eischte. Het was altijd van God geweest; eerst van God en pas daarna van haar. Hij had ook haar in Gods hand kunnen geven... Als Jaap weten kon, hoe ze daarna gevoeld en gedacht had...

Jaap... neen, God!

Hij wist.

Hij zond haar Zijn boodschap dezen morgen. Hij wilde alles nieuw voor haar maken, terwijl zij dacht, dat er niets te maken viel. Omdat alles onherstelbaar was.

God... De naam werd een gebed, een belijdenis. Niet alleen van haar bitter verzet, maar van een heel leven buiten Hem, al scheen het, dat ze toefde in Zijn nabijheid.

„Mijn tijden in Gods hand...”

Er was een belofte van een doel, van een bedoeling.

Ze wist nog niet hoe en wat. Ze wist wel, dat ze nog veel en lang zou moeten strijden. Dat ze geen gemakkelijk karakter had. Dat ze zich alléén maar geven kon, als ze zich overcompleet wist.

God had haar overrompeld dezen morgen.

En haar lijden, haar leven, lagen in Zijn hand.

J. M. W.-W.